എഴുത്തമ്മമാർ മറ(യ്)ക്കപ്പെടുമ്പോൾ:

സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലെ പീഠങ്ങളും കോയ്മകളും

ഡോ.പി. ഗീത

അസോ. പ്രൊഫസ്സർ (റിട്ട.), മലയാളവിഭാഗം, ഗവ.കോളേജ് പട്ടാമ്പി.

പ്രബന്ധ സംഗ്രഹം.

സാഹിത്യത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പീഠങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് കോയ്മകൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പതറിപ്പോകുന്നവരാണ് സ്ത്രീകൾ ഉൾപ്പെടുന്ന നിശ്ശബ്ദീകരിക്കപ്പെട്ടവർ. സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥാനത്തെ വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യത്തോടെ സാഹിത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്ന് പ്രബന്ധകാരി സമർത്ഥിക്കുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ: ട്രാൻസ്ജെൻഡർ–സെക്ഷ്വാലിറ്റി–കോയ്മകൾ–പീഠങ്ങൾ–എഴുത്തമ്മമ്മാർ.

ശബ്ദത്തിന്റെ മുഴക്കം ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആധികാരികതയുടെ അടിസ്ഥാനമായി മാറുന്നു. ഉള്ളിൽ അഗ്നി ജ്വലിക്കുന്നവർപോലും വലിയ മുഴക്കങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ നിശ്ശബ്ദരാക്കപ്പെടുന്നു. നിശ്ശബ്ദീകരിക്കപ്പെട്ട താഴ്‌വാരങ്ങളിൽ നിന്ന് നടന്നു വന്നിട്ടുള്ള സി. അയ്യപ്പനെ പോലെയുള്ള എഴുത്തുകാർ വലിയ ശബ്ദങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പരിഭ്രമിക്കുകയും പതറുകയും ചെയ്തിരുന്നത് അതിനാലാണ്. ദലിത് സാഹിത്യത്തിന്റെയോ സ്ത്രീ സാഹിത്യത്തിന്റെയോ പരിസ്ഥിതി വാദത്തിന്റെയോ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സാഹിത്യത്തെ നിർദ്ധാരണം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങാതിരുന്ന ഒരു കാലം കൂടിയായിരുന്നു അത്. ടി.കെ.സി. വടുതലയ്ക്കു ശേഷം മലയാള ഭാഷയിൽ നിശ്ശബ്ദീകരിക്കപ്പെട്ട മേഖലയിൽ കൂടി നടന്നുകയറാൻ സി അയ്യപ്പനു

വർഷങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. സാഹിത്യത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും പീഠങ്ങളിൽ നിന്നു കൊണ്ട് ഇവിടെയുള്ള കോയ്മകൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കു മുന്നിൽ പതറിപ്പോകുന്ന ഏതു വിഭാഗത്തിൽ പെട്ട മനുഷ്യരുടെ അവസ്ഥയും സി. അയ്യപ്പന്റേതിനു സമാനമാണ്. അനുഭവങ്ങളാണ് ആശയ രൂപീകരണത്തിന്റെ കാതൽ. ആശയങ്ങളെ ഉള്ളിൽ വച്ചു കൊണ്ട് അനുഭവങ്ങളെ വാർത്തെടുക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

എഴുത്തമ്മമാർ എന്ന വാക്ക് ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ശീർഷകമായി വരുമ്പോൾ ആ ശീർഷകം എവിടെ നിന്നു വന്നു എന്ന അന്വേഷണം ചെന്നെത്തുന്നത് എഴുത്തച്ഛനിലേക്കാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ ആരാണ് എന്ന ചോദ്യത്തിനു മലയാള ഭാഷയുടെ പിതാവ് എന്നൊരുത്തരമാണ് നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. മലയാള ഭാഷയുടെ പിതാവായി എഴുത്തച്ഛനെ അവരോധിക്കുമ്പോൾ എഴുത്തിന് എന്താണൊരു അമ്മയില്ലാതെ പോയത് എന്നൊരു ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നു. ഭാഷയെ മാതൃഭാഷയായും ദേശത്തെ മാതൃരാജ്യമായും നദികളെ സ്ത്രീകളായും എല്ലാ പ്രകൃതി സങ്കല്പങ്ങളെയും സ്ത്രീകളായും സങ്കല്പിക്കുമ്പോഴും ഭാഷയ്ക്ക് മാതാവില്ലാതെ പിതാവുണ്ടാകുന്നത് എങ്ങനെയാണ് എന്നൊരു ആശങ്ക ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഭാഷ എങ്ങനെ പെട്ടെന്ന് പുരുഷനായിത്തീർന്നു എന്ന സന്ദേഹം നിലനിൽക്കുന്നു. എഴുത്തിന് എഴുത്തിന്റെ അച്ഛൻ അല്ലാതെ എഴുത്തിന് ഒരു അമ്മയില്ലാതെ പോയതിന്റെ പിന്നിലെ കാരണങ്ങൾ അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എഴുത്ത് സ്വയമേ ആഗതയാകേണ്ടുന്ന സ്ത്രീയാണ്. എഴുത്ത് പെണ്ണാണ്. ഏതു സിദ്ധാന്തം വെച്ചു നോക്കിയാലും കവിത പെണ്ണാണ്. സ്വന്തം ഭർത്താവിന്റെ മുന്നിൽ സ്വയമേവ വിവസ്ത്രയാകുന്നതു പോലെയാണ് കവിത സഹൃദയന്റെ മുന്നിൽ വിവസ്ത്രയാകുന്നത്. കവിത എന്ന് എഴുതുന്നത് സാഹിത്യമെന്ന മൊത്തമായ അർത്ഥത്തിലാണ്. അതിനാലാണ് കവിതയെ വാക്കിനെ എഴുത്ത് എന്ന മുഴുവൻ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

ലിംഗം എന്ന വാക്ക് പുരുഷന്റെ ഇന്ദ്രിയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. പുരുഷന്റെ ഇന്ദ്രിയത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സ്ത്രീയുടെ അവസ്ഥയെ എങ്ങനെയാണ് ലൈംഗികത എന്നു പറയാൻ സാധിക്കുക. ലിംഗം തന്നെ ഇല്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് എങ്ങനെയാണ് ലൈംഗികത സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കുക. അതിനു സമാനമായ ഒരു വാക്കുപോലും കണ്ടെത്താൻ സ്ത്രീകൾ ഉൾപ്പെടുന്ന സമൂഹത്തിനു കഴിയുന്നില്ല എന്നൊരു പരിമിതി എല്ലാക്കാലത്തുമുണ്ട്. ജെൻഡറിനെയും സെക്ഷ്വാലിറ്റിയെയും കുറിക്കാൻ വേണ്ടി ലിംഗം എന്ന

സംസ്കൃത ശബ്ദം തന്നെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വരുന്ന എന്നൊരു പരിമിതിയും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. ലിംഗം എന്ന പദത്തെ കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ ജോർജ്ജ് മാത്തന്റെ വ്യാകരണത്തിലും കേരളപാണിനിയുടെ വ്യാകരണത്തിലും ലിംഗ ശബ്ദം പുരുഷനെ ആശ്രയിച്ച് നില്ക്കുന്നു എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പുരുഷനെ ആശ്രയിച്ച് നിൽക്കുന്ന ഒന്ന് സ്ത്രീ അല്ലാത്തതു നപുംസകം എന്നാണ് വിവക്ഷ. പുരുഷനല്ലാത്തതിനെയൊക്കെ നപുംസകത്വം ആരോപിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലാണ് അവർ തങ്ങൾ മൂന്നാം ലിംഗമല്ലെന്നും ഭിന്ന ലിംഗമല്ലെന്നും തങ്ങളുടെ ലിംഗം ഭിന്നിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ട്രാൻസ് ജെൻഡറുകൾ പറയേണ്ടിവരുന്നത്. സെക്ഷ്വാലിറ്റിയെ കുറിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ വാക്കുകൾ ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും ലൈംഗികത എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നത്. കവിതയെ സ്വയം പ്രണയത്തോടു കൂടി ഭർത്താവിനു മുന്നിൽ അനാവൃതയാകുന്ന സ്ത്രീയായിട്ടാണ് സങ്കല്പിക്കപ്പെടുന്നത്. അപ്പോൾ പുരുഷന്റെ രസവുമായി ഇന്ദ്രിയവുമായി സുഖവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശാരീരിക അവയവങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയാണ് നമ്മൾ രതി എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നത്. അത് തന്നെയാണോ സ്ത്രൈണത അതു തന്നെയാണോ സ്ത്രീ തുടങ്ങിയ നിരവധി സന്ദേഹങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. എഴുത്ത് എന്നു പറയുന്നത് ഒരു സ്ത്രീയായിരിക്കുകയും എഴുത്തിന് അച്ഛൻ മാത്രം ഉണ്ടായിരിക്കും അമ്മ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും അത് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടേണ്ട ഒന്നല്ലാതായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നിടത്താണ് വിഷയം. ഇവിടെയൊക്കെ ശബ്ദത്തിന്റെ മുഴക്കത്തിന് ഞെട്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ശേഷിയുണ്ട്. ശബ്ദമിട്ട് നിശ്ശബ്ദമാക്കുന്ന ശബ്ദം ആധികാരികതയുടേതാണ്. ആധികാരികതയുടെ ഈ ശബ്ദമാണ് തൊഴിലിടങ്ങളിലെല്ലാം മുഴങ്ങുന്നതും മറ്റുള്ളവരെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും. ബിബ്ലിക്കലായി മാത്രമാണ് ലോകത്തിലെ സാഹിത്യത്തെ കാനോൻ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. അതിനു സമാന്തരമായിട്ടുള്ള സബാൾട്ടൻ പദങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ നാം പരാജയപ്പെട്ട സാഹചര്യമാണ് ഇന്ന് നിലവിലുള്ളത്. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒരു സവർണ്ണ പുരുഷനെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നായർ മെയിലിനെ എതിർക്കുമ്പോൾ അതിനു പകരം സ്വീകരിക്കേണ്ടത് എന്തിനെയാണ്എന്നൊരു ചോദ്യം ഉയരുന്നുണ്ട്. രാമനെ വേണ്ടെങ്കിൽ രാവണനെ സ്വീകരിച്ചേ മതിയാവൂ എന്ന് പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള വലിയ വൈരുദ്ധ്യം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നു എന്നത് ചിന്തയ്ക്കും ചർച്ചയ്ക്കും വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഫ്യൂഡൽ മെയിലിനെ സ്വീകരിക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു സ്ത്രീക്ക് ഒരു ആൽഫ മെയിലിനെയും സ്വീകരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല എന്നുള്ളത് യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

മലയാള ഭാഷയുടെ ഉള്ളിൽ തന്നെയുള്ള സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഘടന വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഒരു ശാഖയായി ഭാഷ വികസിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഗൗരവതരമായി സ്വന്തം പദവിയെക്കുറിച്ച് സ്ത്രീകൾ ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംഘസാഹിത്യത്തിലെ ചിലപ്പതികാരത്തെ മലയാളത്തിലേക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കുമ്പോൾ പോലും ചില തർക്കങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെടാം. ഒരേ ഭാഷ സംസാരിച്ച പ്രദേശത്തു നിന്നാണ് ഈ കൃതി ഉണ്ടായത് എന്നതു മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസത്തിനു അഭിമാനകരമായ വസ്തുതയാണ്. സംഘകാല സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പാട് സ്ത്രീകളുടെ സാന്നിധ്യം കാണാവുന്നതാണ്. എല്ലാ സംഘസാഹിത്യ ശാഖയിലും ഒന്നോ രണ്ടോ സ്ത്രീകൾ മരുന്നിനെങ്കിലും ഉണ്ട്. അവർ പ്രണയത്തെ കുറിച്ചും വീരത്തെക്കുറിച്ചും പറയുന്നു. ഈ പ്രണയവും വീരവും സ്ത്രീയുടേതു തന്നെയാണോ പുരുഷനെ ആസ്പദമാക്കിയാണോ പറഞ്ഞത് എന്നത് വീണ്ടുവിചാരത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അജ്ഞാത കർതൃകങ്ങളായി വെച്ചിരിക്കുന്ന തിരുവാതിരക്കളിപ്പാട്ട്, ഊഞ്ഞാൽപ്പാട്ട്, കൈക്കൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്, കുട്ടികളെ ഉറക്കാനുള്ള താരാട്ടുപ്പാട്ട് ഇവയെക്കാൾ ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ താരാട്ടുപ്പാട്ടിനാണ് പ്രാധാന്യം. കുട്ടിക്കുഞ്ഞി തങ്കച്ചിഎഴുതിയ താരാട്ട് പാട്ടോ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടോ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ വീരവിരാടകുമാരവിഭോയും ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവും പ്രധാനമാവുന്നത് കാലാന്തരത്തിൽ മുഖ്യധാരയിൽ ആർക്കാണ് സ്ഥാനമെന്നതിനെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നു. മണിപ്രവാള ഘട്ടത്തിൽ ചമ്പൂ സാഹിത്യവും പാട്ടു സാഹിത്യ ഘട്ടത്തിൽ രാമചരിതവും പ്രാമാണ്യംനേടി. രാമചരിതത്തിന്റെ കർത്താവ് ചീരാമനെന്നും കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ് എഴുത്തച്ഛനെന്നും കണ്ണശ്ശനെന്നും തുള്ളലിന്റെ കർത്താവ് നമ്പ്യാരെന്നും ആട്ടക്കഥകളിൽ ഉണ്ണായിവാര്യരെന്നും ചരിത്രങ്ങളിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ എക്കാലവും അവരോധിക്കപ്പെടുന്നത് പുരുഷന്മാരാണ്. സ്ത്രീകൾ ഒരിടത്തും പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ആട്ടക്കഥകളുടെയും ചമ്പൂപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പാട്ട് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഉപജ്ഞാതാക്കളെല്ലാം പുരുഷ നാമധാരികളാണ്. അവരുടെ പേരിനെക്കുറിച്ച് പോലും ഉറപ്പില്ല എന്നത് അത്ഭുതകരമാണ്. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ ഒരിടത്തും ഒരു സ്ത്രീനാമത്തെ കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കാൻ പോലും സാധിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.. അത് പെണ്ണെഴുതിയതാണ് എന്ന അവകാശ വാദം ഉന്നയിക്കാനാവാത്തതു പോലെ രാമനാരാണെന്നോ എഴുത്തച്ഛൻ ആരാണെന്നോ അറിയില്ല എങ്കിലും പുരുഷനാമധാരിയെ മാത്രമേ നമുക്ക് സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണാൻ

February, 2020 മലയാളപ്പച്ച
Volume 01: No. 10 *malayala pachcha*

സാധിക്കു. സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങളിലെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ സ്ത്രീ നാമം മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടേതാണ്. ഉള്ളൂരാണ് മനോര മത്തമ്പുരാട്ടിയെ കുറിച്ച് ആദ്യം എഴുതിയത്. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങൾ അവരുടേതായി കണ്ടു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട് പക്ഷേ അവർ ഒരു കൃതി പോലും രചിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ് ഉള്ളൂർ എഴുതുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യ സമരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ച ഘട്ടത്തിൽ പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമാണ് ഒരു സ്ത്രീ നാമം കടന്നുവരുന്നത്. ആ സ്ത്രീനാമത്തിന്റെ പേരിൽ അവിടെ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ ആണ് ഉണ്ടായി രുന്നത് എന്ന് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ രേഖപ്പെടുന്നത്. മനോരമത്തമ്പുരാ ട്ടിയുടെ ഒരു കൃതി പോലും കണ്ടെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന് ഒരു സാഹിത്യ ചരിത്രകാരൻ പറയുമ്പോൾ അതൊരു സ്ത്രീയുടേതായതു കൊണ്ടല്ലേ കഴിയാതെ പോയത് എന്നൊരു ചോദ്യം അവശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റു പലരുടെയും കൃതികൾ പാതാളത്തു നിന്നു പോലും പൊന്തിച്ചു കൊണ്ടു വരുന്ന ഈ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഹൈദറുടെ പടയോട്ടത്തോടെ പൊന്നാനിയിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് കാർത്തിക തിരുനാളിന്റെ അടുത്തേ ക്കും യാത്ര ചെയ്തിട്ടുള്ള ഇത്രയേറെ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിച്ച വലിയകോയി ത്തമ്പുരാൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരു സ്ത്രീയുടെ കൃതിയെ വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിയാതിരുന്നത് എന്ന ചോദ്യം നമ്മൾ നമ്മളോടു മാത്രം ചോദിക്കേണ്ട ഒന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മനോ രമത്തമ്പുരാട്ടിയെയും ഇക്കാവമ്മത്തമ്പുരാട്ടിയെയും നല്ല അദ്ധ്യാപകരായി ട്ടാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. നല്ല അദ്ധ്യാപകരാണ് എന്നു പറയുന്നതിൽ അപകടമൊന്നുമില്ല .പക്ഷേ ഒരു അധ്യാപനത്തിന് ഉപയോഗിച്ച ക്ലാസ്സ് നോട്ട്സ് ഒരു ക്രിയേറ്റീവ് വർക്ക് ആണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയാനോ അംഗീകരിക്കാനോ സാധ്യമല്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള ഒരു ബോധത്തിൽ നിന്നാണ് സാഹിത്യ ചരിത്രങ്ങൾ രൂപ പ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഒന്നും തന്നെ അതായത് സംഘകാലത്തിനു ശേഷം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയുള്ള ഒരു ദീർഘമായ കാലയളവിൽ സംസ്കൃത സാഹിത്യവുമായി കൂടിക്കലരുമ്പോഴും സംസ്കൃതം തമിഴുമായിട്ട് കൂടിക്കലരുമ്പോഴും മലയാളം രൂപീകരിക്കുമ്പോഴും അവസാനം മലയാള രൂപീകരണത്തിന് ശേഷം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ എഴുത്തച്ഛന് ശേഷം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കണ്ടെടുക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതി എന്ന് പറയുമ്പോൾ മണിപ്രവാളത്തിലും പാട്ടിലു മൊക്കെ ധാരാളം സ്ത്രീകൾ വിട്ടു പോയിട്ടുണ്ട് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം

തിരിച്ചറിയേണ്ടിവരും. വിട്ടു പോയതൊക്കെ വീണ്ടെടുക്കാൻ ഇനി നമുക്ക് സാധിച്ചു കൊള്ളണമെന്നില്ല. കാരണം നമ്മുടെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് ഭാവിയിൽ നിന്ന് വർത്തമാനത്തിൽ നിന്ന് അവ എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവരുടെ കൈയിലാണ് വാസ്തവത്തിൽ ഇത്തരം കാനോനുകൾ ഇരിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ അവർ ഇത്തരത്തിൽ വലിയ തരത്തിലുള്ള ഭാരതീയതയെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കുകയും അതേ സമയം വിക്ടോറിയൻ മൂല്യത്തിന്റെ വക്താക്കളായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യം നിലവിലുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ചരിത്രത്തെ കുറിച്ച് നമുക്ക് തന്നിട്ടുള്ള അറിവുകൾ അനുസരിച്ച് പ്രാദേശിക ഭാഷാ ചരിത്രത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയവരാണ് ഉള്ളൂർ, പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ള , എസ് ഗുപ്തൻ നായർ തുടങ്ങിയവർ. അധികാരമെങ്ങനെയാണ് സ്ത്രീകൾക്കെതിരെ പ്രവർത്തിച്ചത് എന്നു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മതി. സ്ത്രീയെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ചരിത്രം നേരിട്ട പരിമിതി എന്താണ് എന്നതിന് ഉദാഹരണമാണ് പാഠപുസ്തകങ്ങൾ. കുട്ടിക്കുഞ്ഞിത്തങ്കച്ചിയുടെ അച്ഛനായ ഇരയിമ്മൻതമ്പി മകളുടെ എഴുത്ത് കണ്ടിട്ട് വല്ലാതെ എഴുത്തിനും കാര്യത്തിനും പോകണ്ട എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ അത് കാര്യമാക്കിയില്ല.മകളുടെ എഴുത്ത് ഇരയിമ്മൻ തമ്പി ഉദയ വർമ്മ തമ്പുരാനെ കാണിച്ചു.ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ ടെ മനസ്സിനെഎല്ലാവരും പുകഴ്ത്തി.എന്നാൽ കുട്ടിക്കുഞ്ഞി തങ്കച്ചിഎടുത്ത ഇച്ഛാശക്തിയും പ്രയത്നവും ആരും അംഗീകരിച്ചില്ല .ഒരാളുടെ ഇച്ഛാശക്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്ന് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്താറില്ല.എന്നാൽ ഇന്ന് അത് രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപാധികൾ ഉണ്ട്. അവഉപയോഗിക്കാനും സാധ്യമാണ് .എവിടെയൊക്കെയാണ് സ്ത്രീസാന്നിധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്ന് ചോദിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമര കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുത്തിൽ സ്ത്രീ സാന്നിധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് സാമൂഹിക നവോത്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനു ശേഷംഎങ്ങനെയാണ് മുന്നോട്ടു പോയത് എന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട് .പാട്ടബാക്കി സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പാഠപുസ്തകമല്ല. പാട്ടബാക്കിയിലെ അവസാനത്തെ വാചകം ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചു തരാം എന്നുള്ളതാണ്. അത് ഒരു പുരുഷൻ സ്ത്രീയോട് പറയുന്നതാണ്. പുരോഗമന പക്ഷത്തു നിൽക്കുന്ന പുരുഷന്റെ മനോഭാവത്തിന് മാറ്റമൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല .കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യധാരയിൽ സ്ത്രീ സാന്നിധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആണുങ്ങളെഴുതി വെച്ച സ്ത്രീകളല്ലാതെ ഞാനൊരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരിയാണ് എന്നു പറയുന്ന

സാഹിത്യകാരി തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവന്നില്ല. താൻ പറയുന്നതിനപ്പുറം പോയാൽ സ്ത്രീയുടെ ഗതിയെന്താണെന്ന് താൻ തീരുമാനിക്കും എന്നതാണ് പുരുഷന്റെ മനോഭാവം. ഗാന്ധി ദർശനങ്ങളുമായും ദേശീയ നവോത്ഥാനവുമായും ബന്ധപ്പെട്ട് ലളിതാംബികാ അന്തർജ്ജനത്തെ പോലെയുള്ളവർ ഉയർന്നുവന്നവരുണ്ട്. കെ.സരസ്വതിയമ്മ, ബാലാമണിയമ്മ, തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മ ഇവരൊക്കെ കുട്ടിക്കുഞ്ഞി തങ്കച്ചിക്ക് ശേഷം സാഹിത്യരചന നടത്തിയവരാണ്. തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മ ചരിത്രസംഭവമാകേണ്ട എഴുത്തുകാരിയായിരുന്നു. മലയാള നാടക സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ജി.ശങ്കരപ്പിള്ള തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു മാത്രം നാമമാത്രമായി അവശേഷിക്കുന്നു. ആരുടെ കയ്യിലാണ് അധികാരം അവരാണ് താനുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രയോറിറ്റി നിശ്ചയിക്കുന്നത്. വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ പ്രണയത്തിന്റെ വക്താവാണ് കുമാരനാശാൻ. കുമാരനാശാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാ ആശയങ്ങളും തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയുടെ സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തിൽ വളരെ മനോഹരമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചിയുടെ അപൂർണ്ണ നാടകമായ അജ്ഞാതവാസം സാഹിത്യ ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞ ഒന്നാണ്. സാഹിത്യ ഗുണങ്ങൾ ആരാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നത്? ആരാണ് ലക്ഷ്യ ലക്ഷണങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നത്? സാഹിത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ രൂപീകൃതമാക്കുന്നത് പുരുഷന്മാർ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പെരുമാറാൻ മാത്രമേ സ്ത്രീകൾക്ക് കഴിയുന്നുള്ളൂ. സ്ത്രീകളുടെ നാടകം എന്ന നിലയിൽ കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചിയുടെ അപൂർണമായ നാടകത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ നാടകത്തെ വേദിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ നാടകം അഭിജ്ഞന്മാരുള്ള സദസ്സിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന ചോദ്യം ഉയരുമ്പോൾ എന്താണ് സ്ത്രീ നാടകത്തിന്റെ കുറവ് എന്ന് ചോദിക്കുന്നത് തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയല്ല കുട്ടിക്കുഞ്ഞുത്തങ്കച്ചിയാണ്. അപ്പോൾ സൂത്രധാരൻ പറയുന്നുണ്ട് മേലിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് എഴുതാനുള്ള പ്രേരണയുണ്ടാകാൻ ഈ നാടകം കൊണ്ട് സാധിക്കട്ടെ എന്നാണ്. സൂത്രധാരനെ അത് പറയാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത് പെറ്റമ്മ ഒരു സ്ത്രീയാണ് എന്നതാണ്. കാളിദാസനാണ് ആ സൂത്രധാരനെ ഉണ്ടാക്കിയതെങ്കിൽ ആ സൂത്രധാരന്റെ വാചകം ഒരിക്കലും അങ്ങനെയാകുമായിരുന്നില്ല. കുഞ്ഞിക്കുട്ടി തങ്കച്ചിക്കു ശേഷം സാഹിത്യത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്ന തോട്ടക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയും ഇതേ സംഭാഷണം ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. സുഭദ്രാർജ്ജുനത്തിൽ സുഭദ്രയും അർജ്ജുനനും ദൗർഭാഗ്യവശാൽ

പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളാണ്.സുഭദ്രയെ ദുര്യോധനന്കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ ബലരാമൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ കൃഷ്ണൻ പറയുന്നുണ്ട്കന്യകയുടെ ഹിതം നോക്കണമെന്ന് .അതിന് ബലരാമൻ ചോദിക്കുന്നത് അത് പെണ്ണു ങ്ങളോട് ചോദിച്ചിട്ടാണോ കല്യാണം നടത്താറ് എന്നാണ് .അങ്ങനെയെ ങ്കിൽ കാമവും പ്രേമവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഇല്ലാതായി പോകുമെന്നാണ് മറുപടി .കല്യാണം കഴിച്ചവർ അതൃപ്തരാണോ എന്ന് ബലരാമൻ കൃഷ്ണനോട് ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. അതൊരു ആചാരം മാത്രമാണ് സ്ത്രീ പുരുഷ ജീവിതമെന്നും അതിൽ പ്രണയമില്ലെന്നും ഇക്കാവമ്മ കൃഷ്ണനിലൂടെ മറുപടി നല്കുന്നു. വാസ്ത വത്തിൽ ആശാന്റെ കവിതകളിലെ ആശയങ്ങൾക്ക് പ്രേരകമായത് തോട്ട ക്കാട്ട് ഇക്കാവമ്മയുടെ ഈ നാടകമാണ്. മലയാളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യ സാമൂഹിക നാടകമാണ്. പുരുഷനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇഷ്ടപ്പെട്ട പെണ്ണും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത പെണ്ണും ഒരേ പോലെയാണ്. സ്ത്രീയെ സംബന്ധി ച്ചിടത്തോളം അത് വലിയൊരു വ്യത്യാസമാണ്. കാമവും പ്രേമവും തമ്മിലു ള്ള വ്യത്യാസം അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്നത് സ്ത്രീയുടെ ശരീരമാണ് . ഇവിടെ വെച്ചണ് ലൈംഗികത എന്ന വാക്ക് പ്രയോ ഗിക്കാൻ സാധിക്കാതായത് . മലയാളത്തിൽ ആ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. പുരുഷന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സുഖത്തിന് ആസ്പദമായി മാറിക്കൊ ണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിന്റെ ദൗത്യമല്ല മറിച്ച് സ്ത്രീയുടെ കർതൃ ത്വത്തിലേക്ക് വികസിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വാക്ക് നിഷ്പാദിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. കാൽപനികതയിലേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ ധാരാളം മനസ്വിനിമാരും ആധുനികതയലേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ സ്വത്വാന്വേഷണം കടന്നുവരുന്നു. ഇപ്പോൾ ആധുനികോത്തരതയിലാണ് സ്വത്വാന്വേഷണം നടക്കുന്നത്. ഫേസ്ബുക്കിന്റെ വരവ് എന്തെങ്കിലും കാര്യങ്ങളെ സമൂഹത്തി ലെത്തിക്കാൻ ഉപയോഗപ്രദമാണ്. ക്ലാസ്സ്മേറ്റ് സിനിമ വന്നതിനു ശേഷം നടക്കുന്ന ഗെറ്റുഗദർ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന് പ്രാദേശിക കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളുണ്ട്. പഴയ ഒരു കാമുകനെയോ ബോയ്ഫ്രണ്ടി നെയോ കണ്ടെത്തുകയും അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ദൃഢമാവുകയും ചെയ്യും എന്ന പാട്രിയാർക്കിയുടെ ആശങ്കയാണ് ഇതിനു കാരണം. സാഹിത്യ ത്തിലെ ഈ കാനോനീകരണം നിഷേധിക്കുന്ന ഘട്ടം ഒരു ഘട്ടമായിട്ട് വികാസത്തിലേക്ക് പോകേണ്ടിയിരുന്നത് സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെ ഘട്ട ത്തിലാണ്. പെണ്ണുങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടേണ്ടവരാണ് എന്ന് പാട്രിയാർക്കി ക്ക് കൃത്യമായി അറിയാം. അതിനാലാണ് ഫേസ്ബുക്കിൽ ഇൻബോക്സും

കമ്മന്റും സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നത്. ഒരധികാരവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് കീഴ്പ്പെടാൻ തീരുമാനിച്ചാൽ അതിന് വിധേയപ്പെടേണ്ടിവരും. അതിൽ നിന്ന് പുറത്തുചാടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആണും പെണ്ണും മനസ്സിലാക്കേണ്ട കാര്യമാണ് അതിജീവനം എന്നത്. കേരളത്തിന്റെ ആധുനീകരണം, പുരോഗമനവത്കരണം, വികസനം എന്നൊക്കെ പറയുന്ന പ്രക്രിയയിലേക്ക് കേരളീയ പൊതുബോധത്തെ ,കേരളീയ സമൂഹത്തെ കേരള രാഷ്ട്രീയത്തെ ചലിപ്പിക്കുന്ന പല സ്ഥലങ്ങളിലും സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സാഹിത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സ്ത്രീനാമങ്ങളെ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വലിയ നിരാശയാണ് ഫലം. ശ്രീനാരായാണ ഗുരുവിൽ നിന്ന് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്ന് ആധുനികതയിലേക്കും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് തൊണ്ണൂറുകൾ വരെ ഒരു ബ്രേക്കിന് പാപത്തറയ്ക്കു വേണ്ടി കാത്തിരിക്കേണ്ടി വരുന്നത്. ഒരു പാപത്തറയിൽ ആണ്നിൽക്കുന്നത്. ആ വാക്കിനു പോലും അതിന്റേതായ ഒരു പുണ്യമായി ഇരിക്കുന്ന ഒരു ശുദ്ധീകരണമല്ല.മറിച്ച് ഒരു പാപത്തിന്റെ തറയിൽ തന്നെയാണ് അതിന്റെ നിലനിൽപ്പ്.അതിനെ എങ്ങനെയാണ് ആ പാപത്തിന്റെ വിഷക്കായത്തിന്നിട്ട് നമുക്ക് ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരുന്നു എന്നുള്ളത് ആലോചനയ്ക്കു വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

അനുഭവങ്ങളെയാണ് ആശയ രൂപീകരണത്തിനായി സ്വീകരിക്കാറുള്ളത്. ആശയങ്ങൾ ഉള്ളിൽ വച്ചു കൊണ്ട് അനുഭവങ്ങളെ വാർത്തെടുക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. അതിനാൽ സ്വാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ വീക്ഷണകോണുകളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഇതിനപ്പുറമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പരിമിതികളുണ്ട്. അത് ചുറ്റുപാടുമുള്ള അറിവായി പരക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് വ്യക്തിഗത അനുഭവമായി മാറാത്തിടത്തോളം അത് ഒരു കൈയകലത്തോളം മാറിയാണിരിക്കുന്നത്. ഈ പരിമിതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് സാഹിത്യത്തിലെ കോയ്മകളും പീഠങ്ങളും എന്ന വിഷയം തുടർ ചർച്ചയ്ക്കായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ഗീത,പി,1999, ദേവദൂതികൾ മാഞ്ഞുപോവത്, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം.
2. ഗീത,പി, 2014,എഴുത്തമ്മാർ, കേരളഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

giapa@rediffmail.com